

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně: U. U., nar. ..., mongolské státní příslušnice, bytem v P. 4, Ž. 844/26, v řízení zastoupenou JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem v Jílové u Prahy, Masarykovo nám. 195, proti žalované: **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 14.7.2015, č.j. MV-124301-3/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se blanketní žalobou podanou dne 20.8.2015 u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 14.7.2015, č.j. MV-124301-3/SO/sen-2013, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č.j.: OAM-29186-9/DP-2012 ze dne 21.5.2013 a žalobkyní napadené usnesení potvrdil. Žalobkyně zároveň nadepsaný soud požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce z řad advokátů, jež by podanou žalobu doplnil.

Soud na základě prohlášení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech její žádosti o osvobození od soudních poplatků vyhověl, usnesením ze dne 22.9.2015, č.j. 11 A 144/2015-26 a následně dne 4.2.2016, č.j. 11 A 144/2015-36 rozhodl o ustanovení právního zástupce JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta, který k výzvě soudu žalobu doplnil.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k zásahu do jejího práva na rodinný život a práva na spravedlivý proces a nezákonnost napadeného rozhodnutí odůvodnila následovně:

Žalobkyně uvedla, že dne 23.5.2012 podala žádost u správního orgánu prvního stupně, který ji téhož dne vyzval, aby do 30 dnů od doručení této výzvy doplnila žádost o v ní uvedené doklady. Žalobkyně tuto žádost ve lhůtě doplnila, nicméně zapoměla doložit jeden z dokladů, a to konkrétně doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Tento doklad žalobkyně zaslala dodatečně z vlastní iniciativy, dne 20.12.2012.

Správní orgán prvního stupně na doplněné podání nijak nereagoval, ve lhůtách stanovených právním řádem neučinil ve věci žádný úkon. Až po téměř půl roce, dne 7.5.2013, správní orgán zaslal žalobkyni vyrozumění o pokračování v řízení, přičemž v tomto vyrozumění nebylo uvedeno cokoli vztahu k údajně chybějícímu dokladu prokazujícímu úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení.

S ohledem na vydané vyrozumění o pokračování v řízení se žalobkyně legitimně domnívala, že správní orgán má všechny potřebné podklady pro meritorní posouzení a rozhodnutí ve věci její žádosti.

Vydání tohoto prvostupňového správního rozhodnutí ze dne 21.5.2013, č.j. OAM-29186-9/DP-2012, tak bylo pro žalobkyni zcela nepředvídatelné.

Žalobkyně namítala, že prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí jsou v rozporu s § 65 odst. 2 správního řádu, podle kterého správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno.

Dále bylo dle žalobkyně tímto nezákonným postupem porušeno i ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. K uvedenému porušení žalobkyně doplnila, že podle konstantní judikatury správních soudů a odborné literatury (např. Správní řád, Komentář, II. vydání, Bova Polygon 2012) má vada spočívající v upření práva na vyjádření se ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Tato nezákonnost je rovněž zásahem do ústavně zaručeného práva vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, zakotveného v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně na podporu své argumentace odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25.6.2009, č.j. 15 Ca 258/2008-55.

Žalobkyně dále namítala, že prvostupňové správní rozhodnutí i napadené rozhodnutí je v rozporu s principem legitimního očekávání, jež je zakotven v § 2 odst. 4 správního řádu, neboť legitimně očekávala, že správní orgán, poté, co oznámil pokračování v řízení, považoval žádost za kompletní a způsobí k meritornímu přezkumu a dá žalobkyni možnost se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit.

Žalobkyně také namítala, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s § 3 správního řádu, neboť nesprávně uvedl, že poslední z požadovaných dokumentů nebyl doplněn. Žalobkyně je přesvědčena, že napadené rozhodnutí je v rozporu s principem materiální pravdy a povinností správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to

v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Žalobkyně zhodnotila napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nerespektuje § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalobkyně musí žalovaný v napadeném rozhodnutí uvést, jak se vypořádal se všemi námitkami a návrhy účastníků. Svou argumentaci žalobkyně opírá o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2009, sp.zn. 9 As 88/2008.

Ve druhé části své žaloby označené „Nové skutečnosti“, žalobkyně uvedla, že na podporu vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, dále uvádí, že byla přijata na vysokou školu na území České republiky ke studiu v bakalářském studijním programu Výtvarná umění, odboru Ilustrace a grafika, specializace Malba, formou prezenční, na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara Západočeské univerzity v Plzni, od akademického roku 2016/2017. Žalobkyně je doposud studentkou Vyšší odborné školy grafické a Střední průmyslové školy grafické v Praze a je také narozena na území České republiky.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobkyně byla vyzvána k doložení chybějících náležitostí žádosti, avšak neposkytla správnímu orgánu prvního stupně potřebnou součinnost, když nepředložila všechny požadované doklady. V důsledku uvedeného, tak správní orgán nemohl předložené doklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, respektive se meritorně zabývat skutečnostmi, zda žádost z obsahového hlediska splňuje či nesplňuje zákonem požadované předpoklady a popřípadě ji meritorně zamítnout podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců). Uvedenou argumentaci žalovaný opírá o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10.3.2010, č.j. 6 As 57/2009-72.

Dle názoru žalovaného, prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně zdůvodnil, v čem spatřuje skutečnosti rozhodné pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, resp. v souladu se zákonem posoudil nedoložení chybějících podkladů jako podstatnou vadu žádosti, která brání pokračování v řízení.

Žalovaný dále doplnil, že v případě zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu je posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně vyloučeno, neboť správní orgán prvního stupně nepřistoupil k věcnému projednání žádosti.

K námitce žalobkyně vytykající porušení § 65 odst. 2 správního řádu a s tím související námitce, že vyrozumění o pokračování v řízení bylo vydáno, avšak nebylo v něm oznámeno, že žádost není kompletní, žalovaný uvádí, že správní orgán informuje účastníky řízení o pokračování v řízení podle § 65 odst. 2 formou písemného vyrozumění, nikoliv vydáním formálního usnesení. Správní orgán prvního stupně tak nemá povinnost vyzývat k odstranění vad žádosti v rámci vyrozumění o pokračování v řízení, jelikož žalobkyně obdržela oficiální výzvu k odstranění vad žádosti a zároveň byla poučena o následcích jejich neodstranění.

K námitce porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že usnesení správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení má povahu procesního rozhodnutí a nikoli rozhodnutí ve věci samé a správní orgán prvního stupně proto postupoval v souladu se zákonem, neboť neměl povinnost žalobkyni vyzvat k vyjádření k podkladům

usnesení před jeho vydáním. Výchozím podkladem pro vydání usnesení byl toliko samotný akt podání. Jelikož jiné podklady správní orgán neshromažďoval, spisový materiál neobsahoval nové skutečnosti, se kterými by měla být žalobkyně seznámena.

K novým skutečnostem, uvedeným žalobkyní ve druhé části podání, žalovaný uvedl, že zákon pro případ zastavení řízení o žádosti dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu neumožňuje posuzovat přiměřenost napadeného usnesení podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., neboť přiměřenost lze posuzovat jen v případech jím explicitně uvedených. A jelikož nedošlo k věcnému projednání žádosti, neshledal žalovaný ani porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. práva na respektování rodinného a soukromého života.

Žalobkyně využila svého práva a k vyjádření žalovaného zaslala soudu repliku, ve které žalovaného upozornila, že v podané žalobě neoponovala formě rozhodnutí o pokračování v řízení, ale její argumentace spočívala v tom, že dle § 65 odst. 2 správního řádu platí, že správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka. V důsledku této skutečnosti byla žalobkyně přesvědčena, že její žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je bez vad.

Zásadní argument žalobkyně uvedený v replice tak spočívá v tvrzení, že některá rozhodnutí ve formě usnesení mohou mít z hlediska účastníků řízení povahu „rozhodnutí ve věci samé“ a tedy správní orgán I. stupně měl povinnost podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dát žalobkyni před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Uvedený názor žalobkyně vychází z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 14.7.1999, sp.zn. 5 A 48/99.

S poukazem na závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2014, č.j. 6 As 136/2013-56, žalobkyně doplnila své závěry týkající se oprávnění správního orgánu zastavit řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu: *„Zastavit řízení pro neodstranění vad žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004 lze pouze, pokud předcházející výzva k doplnění náležitostí žádosti byla formulována natolik určitě a srozumitelně, aby z ní žadatel mohl zjistit, zda listiny, které k žádosti přiložil, požadavku správního orgánu vyhovují, nevyhovují či vyhovují jen částečně, a v jakém směru tedy mají být dle správního orgánu doplněny. Prostá citace právního předpisu obsahujícího výčet povinných příloh žádosti bez zohlednění skutečnosti, že žadatel již některé z požadovaných listin předložil, není dostačující.“*

Dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) platí, že: *„Soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.“*

Jelikož se žalobkyně ani žalovaný k možnosti nařízení ústního projednání ve lhůtě dvou týdnů od zaslání výzvy nevyjádřili, rozhodl soud ve věci samé bez nařízeného soudního jednání.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházela, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z přiloženého spisového materiálu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

V té době nezletilá žalobkyně podala dne 23.5.2012 prostřednictvím své matky, D. U., své zákonné zástupkyně, žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny dle § 44a zákona o pobytu cizinců.

Prvostupňový správní orgán vyzval dne 23.5.2012 žalobkyni k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení následujících dokladů:

- Doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území dle § 31 odst. 7. zákona o pobytu cizinců
- Doklad o cestovním zdravotním pojištění
- Doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců

Současně ji poučil o následcích neuposlechnutí této výzvy a téhož dne usnesením č.j. OAM-29186-4/DP-2012 řízení přerušil na dobu 30 dnů od doručení výzvy k odstranění vad žádosti, za účelem jejich odstranění.

Žalobkyně tak dne 22.6.2012 zaslala prvostupňovému správnímu orgánu pojistnou smlouvu č. 8100003771 o poskytnutí komplexního zdravotního pojištění uzavřenou dne 20.6.2012, a platnou od 11.6.2012 do 10.12.2012 a potvrzení o zajištění ubytování na adrese Žateckých 26/844, v Praze 4, ze dne 26.3.2012.

Následně správní orgán zaslal dne 7.5.2013 žalobkyni vyrozumění o pokračování v řízení, č.j. OAM-29186-8/DP-2012 a následně dne 21.5.2012, č.j. OAM-29186-9/DP-2012 vydal usnesení o zastavení řízení o žádosti dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení.

Proti uvedenému usnesení o zastavení řízení podala žalobkyně dne 6.6.2013 odvolání, ve kterém uvedla, že zákonná zástupkyně žalobkyně přehlédla požadavek správního orgánu, aby dále předložila i doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny. Správní orgán však žalobkyni zaslané doklady bez jakéhokoli komentáře přijal a po celých 12 měsících nedal žalobkyni žádným způsobem najevo, že by v jejím řízení bylo něco v nepořádku.

Dále žalobkyně uvedla, že si sama uvědomila svou chybu a doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny odeslala dne 20.12.2012. Toto tvrzení doložila kopií podacího lístku a uvedla, že správní orgán tedy musí mít tento doklad jako součást spisového materiálu.

Dne 23.9.2013 správní orgán postoupil odvolání žalobkyně nadřízenému správnímu orgánu, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, který o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím, č.j. MV-124301-3/SO/sen-2013 ze dne 14.7.2015, kterým odvolání žalobkyně zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přitom koresponduje tomu, co žalovaný uvedl již v rámci svého vyjádření k podané žalobě.

Námítku, v níž žalobkyně namítala porušení § 65 odst. 2 správního řádu, podle kterého správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, či uplyne lhůta určená správním orgánem, soud posoudil jako nedůvodnou v důsledku následující argumentace.

Dle ustanovení § 65 odst. 2 správního řádu platí, že: „*Správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem dle § 64 odst. 2 nebo 3 ... o tom, že v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky a provede o tom záznam do spisu.*“

Soud je přesvědčen, že z citovaného ustanovení nevyplývá to, co tvrdí žalobkyně, tedy že správní orgán pokračuje v řízení, až pokud účastník řízení plně vyhověl jeho výzvě k odstranění vad podání, a že účastník řízení je oprávněn takové jednání správního orgánu očekávat ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

V daném případě bylo správní řízení přerušeno proto, aby žalobkyně měla přiměřený čas potřebný k dodatečnému předložení chybějících dokladů, jichž je třeba k tomu, aby její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny mohlo být vyhověno. Ve výzvě správního orgánu k odstranění vad podání ze dne 23.5.2012 byly uvedené doklady, jejichž předložení je zákonem o pobytu cizinců vyžadováno, explicitně uvedeny, včetně poučení o následcích jejich nedodání v uvedené lhůtě. Již v důsledku samotného poučení uvedeného ve výzvě nemohla být žalobkyně v legitimním očekávání, že v řízení bude pokračováno pouze v případě, že jí doplněné doklady budou kompletní. Naopak, po uplynutí stanovené lhůty jsou splněny podmínky pro to, aby bylo ve správním řízení pokračováno, ať již účastník řízení požadované doklady nepředložil vůbec, předložil jen některé, či je předložil kompletní. Podle jednání účastníka řízení se však odvíjí výsledek správního řízení, v němž je pokračováno, a proto ani zastavení řízení pro neodstranění podstatných vad žádosti dle § 66 odst. 1 písm. c) nemůže být pro účastníka překvapujícím rozhodnutím, pokud uvedené doklady kompletně nedoložil dle pokynu ve výzvě.

Pokud by soud přijal námitku žalobkyně o oprávněnosti jejího legitimního očekávání, že v řízení může být pokračováno až poté, kdy účastník řízení, který byl vyzván k odstranění vad, všechny vytykané vady odstraní, znamenalo by to, že správní orgán nemůže pokračovat v řízení tehdy, jestliže účastník řízení zůstal nečinný a nepředložil doklady žádné, či předložil jen některé. Správní orgán, by byl tímto povinen, pasivního účastníka třeba i opakovaně a nekonečně vyzývat k odstranění nedostatků takových podání a nemohl by správní řízení ukončit. Svou nečinností a nedostatečnou součinností by mohlo dojít ke snadnému zneužití tohoto institutu ze strany účastníků a znemožnění skončení správního řízení v přiměřených lhůtách. To jistě není účelem efektivní a hospodárné praxe správních orgánů.

Soud má za to, že v daném případě byla výzva správního orgánu dostatečně konkrétní, neboť bylo jasné specifikováno, jaké doklady je nutno k žádosti předložit. Bylo tedy plně na žalobkyni, aby výzvu respektovala a v případě, kdy jí i přes konkrétní výzvu nebylo jasné, jaké doklady má předložit, se správním orgánem komunikovala, požádala o vysvětlení, či učinila jiné vhodné kroky, jimiž by odstranila své pochybnosti. Jestliže tak žalobkyně neučinila, neměl správní orgán důvod k tomu, aby znovu žalobkyni vyzýval. Zákon totiž v žádném ustanovení neukládá správnímu orgánu, aby výzvu k odstranění vad opakoval.

Z uvedené argumentace soudu vyplývá, že správní orgán byl oprávněn, poté, co uplynula lhůta stanovená ve výzvě k odstranění vad podání, pokračovat v řízení a v jeho dalším průběhu posoudit, zda žalobkyně předložila všechny doklady, k jejichž doložení byla vyzvána, tedy zda odstranila vady svého podání, pro které bylo řízení přerušeno. Z žádného konkrétního zákonného ustanovení nevyplývá, že by pokračovat v řízení správní orgán mohl až poté, kdy bude jeho výzvě plně vyhověno. Proto žalobkyně nemohla setrvávat v legitimním očekávání, že správnímu orgánu doložila všechny potřebné doklady, k jejichž doplnění byla vyzvána.

V důsledku uvedené argumentace soudu tak neobstojí ani námitka žalobkyně, v níž namítá, že si sama následně uvědomila absenci dokladu prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení a tento doklad zaslala žalovanému dodatečně dne 20.12.2012. Pomine-li soud, že zákonná zástupkyně v té době nezletilé žalobkyně daný doklad doplnila až šest měsíců po uplynutí lhůty stanovené žalovaným ve výzvě, nelze pominout to, že ze spisového materiálu vyplynulo, že jej doplnila k jednacímu číslu, pod kterým je u žalovaného správního orgánu vedena sama matka. Není povinností správního orgánu zjišťovat, zda doklad, vyžadovaný v jedné věci, není předložen ve věci jiné, byť jde o rodinné příslušníky. Předložení dokladu v jedné věci, zde k jinému číslu jedacímu, nelze považovat za splnění povinnosti v této věci.

Druhou stěžejní námitkou, již žalobkyně napadala nezákonnost rozhodnutí žalovaného, spočívala v porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu platí, že: *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“*

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že cílem je umožnit účastníku řízení, aby byl seznámen s obsahem spisu, který je zde před vydáním rozhodnutí. Tomuto závěru koresponduje právní názor, vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010 č.j. 8 Afs 21/2009-243, ze kterého vyplývá, že: *„Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky.“*

V dané věci ze správního spisu vyplývá, že podkladem pro vydání rozhodnutí byla žádost žalobkyně a doklady, které ona sama předložila. Z jiných dokladů tedy správní orgán nevycházel. Proto by bylo zcela formálním postupem, jestliže by byla správním orgánem vyzvána k tomu, aby se seznámila s obsahem spisu, respektive byla poučena o svém právu, zakotveném v § 36 správního řádu (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2004, č.j. 7 As 40/2003-61, dostupný na www.nssoud.cz), neboť by se seznamovala pouze s doklady, které předložila, popřípadě doklady, které obdržela (výzva k odstranění vad podané žádosti). Za tohoto skutkového stavu soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť samotné skutečnosti, že žalobkyně nebyla výslovně vyzvána k seznámení se se spisem, se jejích práv nedotklo.

Argumentaci rozsudkem Vrchního soudu ze dne 14.7.1999, sp.zn. 5 A 48/99 nepovažuje soud za přiléhavou. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím, kterým bylo ukončeno správní řízení o žádosti žalobce, přičemž lze akceptovat, že před jeho vydáním by přicházela v úvahu výzva podle § 36 správního řádu. Nicméně z důvodů výše uvedených, kdy správní orgán vycházel pouze z dokladů, se kterými byla žalobkyně již seznámena, by výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byla pouhým formálním úkonem.

Dále žalobkyně ve svém podání namítala porušení principu legitimního očekávání, vyjádřeného v § 2 odst. 4 správního orgánu, neboť žalobkyně v dobré víře očekávala, že správní orgán poté, co oznámil pokračování v řízení, považuje žádost za kompletní a způsobilou k meritornímu přezkumu a umožní jí vyjádřit se ve věci před vydáním rozhodnutí.

Soud uvedenou námitku posoudil jako nedůvodnou. Zásada legitimního očekávání je ve správním řádu, konkrétně v § 2 odst. 4 vyjádřena tak, že: „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“

V komentářové literatuře je uvedeno, že: „*Zásada legitimního očekávání vychází z požadavku ustálené rozhodovací praxe správních orgánů, která představuje jistý limit, spíše však korektiv jejich činnosti směrem pro futuro. Souvisí právě s předvídatelností, a to jak procesního postupu, tak i následně přijatého řešení.*“ (Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, 44 s.).

K uvedené námitce týkající se legitimního očekávání žalobkyně se soud vyjádřil již v případě první žalobní námitky, kdy uvedl, že z dikce ustanovení § 65 odst. 2 správního řádu nevyplývá, že by správní orgán pokračoval v řízení, jakmile účastník, jež byl vyzván k odstranění vad podané žádosti, uvedené vady odstranil. Takový výklad jde nad rámec zákonodárcova úmyslu povínat správní orgán. K tomu soud doplňuje, že postup, který žalobkyně od správního orgánu očekávala, není ani obvyklou správní praxí, jež by zakládala legitimní očekávání účastníků v obdobný postup v daném případě. Soud proto uvedenou žalobní námitku posoudil jako nedůvodnou.

V závěru první části doplněné žaloby žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a je tak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. I tuto žalobní námitku soud posoudil jako nedůvodnou. Dle názoru soudu, jsou rozhodnutí jak provostupňového správního orgánu, tak orgánu odvolacího soudem přezkoumatelná, neboť plně zohledňují konkrétní okolnosti daného případu a své závěry srozumitelně zdůvodňují tak, že jsou z nich patrné důvody, jež jej vedly k daným rozhodnutím.

Při posuzování důvodnosti této námitky je nutno vycházet z obsahu napadeného rozhodnutí. Tím je úvaha o tom, že pro vady podání (nepředložení zákonem stanovených dokladů) jsou splněny podmínky pro zastavení řízení. Tato úvaha je v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsažena, je zřejmé jaký doklad nebyl předložen, je zdůvodněno proč se správní orgán nemohl zabývat meritem věci, tj. proč rozhodl o zastavení řízení.

Ve druhé části doplněné žaloby označené jako „nové skutečnosti“ žalobkyně na podporu zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení uvedla nové skutečnosti týkající se zejména studijních úspěchů a její společenské integrace na území České republiky.

K uvedeným skutečnostem soud jen stručně uvádí, že v posuzovaném případě jsou irelevantním podkladem pro jeho rozhodnutí ve věci, neboť dle dikce § 174a zákona o pobytu cizinců je přiměřenost dopadu rozhodnutí posuzována toliko v explicitních případech meritorních rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, jak již žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí. Nadto nutno uvést, že soud, v případě řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, přezkoumává napadené rozhodnutí na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z § 75 odst. 1 s.ř.s., nelze tedy zohlednit skutečnosti, ke kterým došlo po jeho vydání.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal námitky žalobkyně důvodnými. Proto žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. července 2016

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu